

část první

klára

Klára je dvaatřicetiletá brunetka, manželka Dušana, maminka čtyřletého Tomáška a dvouleté Elenky. Její kamarádkou z dětství je Marina, kamarádkami ze sídliště Dita a Dana. Všechny mají po dvou dětech stejného věku. Někdy Kláře přijde, že už je na rodičovské dovolené nekonečně dlouho, někdy má pocit, že se jí to děsně krátí. Toto je její příběh.

Na balkoně visí další várka prádla, sluníčko praží. V troubě se dopéká třetí plech muffinů a na stole voní nefalšované italské rizoto. Sedí u počítače a hledá, kam s dětmi odpoledne vyrazit. Ti, jimž vymýšlí program, se štourají v parmezánu a hází po stole mandarinky z kompotové misky.

„Nechutná vám to?“ Ještě je celkem trpělivá.

Nic, žádná odpověď. Další mandarinka venku.

„Nemáte hlad?“

Rýže na koberci. Smích.

„Elo! Tome!“

Oba si dají jednu do pusy a odejdou k duplu.

„To nemyslíte vážně!“

„My jsme unavený.“

„Umýt pusy, vyčurat a spát!“

Na ten bordel na stole se raději ani nepodívá.

Zalije si kafe, zavolá tátovi, zavolá mámě a pak ještě Marině. Ta má ZASE nemocné děti, takže zítřejší návštěva se ruší. Kláře je z toho smutno, přemýšlí co s tolika vdolky. Než se děti vzbudí, dva sní, čtyři dá stranou na snídani a zbytek naskládá do mrazáku. Už tam skoro nebude místo, uvědomí si. Znovu otevře dvířka a vybere dvě porce koprovky. Uvaří vejce a brambory, k večeři to bude stačit.

Po skypu domluví s Ditou a Danou procházku na odrážedlech, bábovky s sebou, a jde nakrájet ovoce. Hruška, banán a jedno jablko, všechno na kousky a šup s tím do krabičky. Ještě dvě vidličky, pro Elenu žlutou, Tomášovi zelenou. Udělat šťávu, připravit vlhčené ubrousky, plínku, mobil, peněženku, pro sebe colu. Tři hodiny – vyndat z ledničky dva jogurty a jít vzbudit děti.

„Mami, prdí ti telefon!“ Tomova reakce na vibrační zvonění.

„Podáš mi ho, prosím tě?“

„Volá táta?“

„Jo, jo,“ poznává manželovu melodii. Spěšně si utře vlhké ruce a pro mobil dojde sama.

„Ahoj, lásko!“

„Ahoj, ještě jste doma?“

„Jdeme ven v půl.“ Jako každý den, myslí si v duchu.

„Něco nového?“

„Elenku štípla vosa a Tom už umí počítat do deseti!“

„Bezva.“

„U tebe všechno O.K.?“

„Jasně.“

„Večer přijdeš normálně?“

„Asi jo.“

„Na obědě jsi byl?“

„Byl.“

„A co sis dal?“

„Už ani nevím.“

„Hm, večer bude koprovka.“

„Bezva.“

„Tak ahoj.“

„To je všechno?“

„Máš ještě něco?“

„Ne.“

„Tak pa.“

„Pa.“

„Posílám pusu.“

„Já taky.“ Ale to už si nebyla jistá, jestli Dušan odpověděl. Snad ano.

„Tak děti, rychle – boty, helmičky a mažeme, čekají na nás tety!“

Na hřiště se plácají už skoro půl hodiny, menším dětem se nechce jet, pořád se zastavují a nastavují ručičky.

„Ne, miláčku, neponesu tě, na to zapomeň!“ říká Dita, zvedne posté motorku a nastaví ji Zorce směr hřiště. Ta se chvíli vzteká, uraženě nasedá a jede.

„Elenko, nech tam ty kytičky!“ volá Klára také nejméně podesáté na svou dcerku.

„Šašenko, pozor, hovínko!“ pro změnu slyší od Dany.

Máme tohle vůbec zapotřebí? říká si dneska asi potisící.

V koupelně obrovská kaluž, děti po sobě cákají vodními pistolkami, křičí na celý panelák, klíče v zámku

vůbec neslyší. Když jí Dušan houkne za zády: „Ahoj, rodino, táta je doma!“, málem dostane infarkt.

„Ahoj,“ zabručí na něho. Ani neví, proč je nabroušená.

„Stalo se něco?“

„Ne, co by?“

„Tak to jsem rád.“ A všechny tři postupně políbí.

Naskládá nádobí do myčky, zapne ji, Dušan zesílí televizi. Uklidí duplo do krabice, mezitím šlápne bosou nohou na kostičku zapomenutou u lednice. Sykne bolestí a nahlas zakleje.

„Stalo se ti něco?“

„To pitomý lego!“

„Hm.“ A přepne na fotbal.

Zavře krabici, ostatní hračky naháže do druhé, hrnek od čaje odnese do dřezu, Dušanovu lahev od piva do spíže. Vylije kakao po dětech, vytáhne žaluzie v kuchyni, zhasne a jde si vyčistit zuby. Nahá dává manželovi pusku na dobrou noc.

„Dobrou,“ usměje se, plácne ji po zadku a sáhne po novinách.

S Marinou jsme se vdávaly ve stejný rok. Já v červnu, ona v září. Zanedlouho jsme obě porodily první dítě, za dva roky druhé. Syna a dceru. Obě máme manžela Slováka, dokonce ze stejného města a dokonce se stejným křestním jménem. Známe se téměř dvacet let, vždycky jsme si byly hodně blízké a najednou to nejde. Nejde to mně.

Nikomu nedokážu říct, co se mnou je, co se děje. Uklízím, smežčím byt, činčám sebe i děti, usmívám se, snažím se být trpělivá máma, chápavá manželka, poslušná dcera, nekonfliktní sestra, milá sousedka, veselá kamarádka,

*co ráda vaří, peče a zve si domů návštěvy. V létě vyší-
vám vánoční ubrus, objednávám si předplatné časopisu
Apetit, kupuju Maminku a Marianne, Sluníčko a Pusíka.
Vystřihuju rybičky, veřerky a hvězdičky z papíru. Nikdy
nezapomenu na žádné narozeniny, svátky, výročí.
A občas piju pivo. Možná se chci utopit.*

Zase nové ráno. Šest hodin. Nechce se jí vstávat, ale
Ela si nedá říct. „Elinko, miláčku, ještě chvíli!“

„Mami, pojd!“ Na svůj věk je celkem umanutá.

„Elo, no tak, řekni tatínkovi!“ zkouší to ještě.

„Mami, pojd!“ Stáhne z ní peřinu.

„Elenko, pusinku.“ Sbírá poslední vteřiny.

Mlask. Vstává. Nové ráno, nový den. Jaký vlastně?
Úterý? Nebo už středa? Není si jistá.

K Elence se přidal i Tomášek, z pokojíčku si přenesli
peřinky a polštářky do obývacího a uvelebili se na sedačce.
Ještě v mrákotách jim zapíná pohádku na DVD, v takhle
nekřesťanskou hodinu žádná stanice program pro děti
nevysílá, pomyslí si hořce a přijde jí, že je to chyba.

Přejde do kuchyně, z ledničky vyndá bio mléko
a nalije ho do dvou hrnků s motivem krtečka. Strčí je
do mikrovlnky, navolí program. Píp, píp. Hotovo. Nasype
do mléka granko, zamíchá.

„Zlatíčka, kakao!“

Pijí.

„Nic jsem neslyšela.“

„Děkuju,“ ozve se dvojhlasně. Aspoň že tak.

Uvaří si kafe a colou zapije prášek proti bolesti.
Má to dostat. Bolí ji hlava.

Dušan vstává v sedm. Vystřídají se ve sprše, ona
zkontroluje svou váhu, ale není úplně spokojená. Pade-

sát čtyři měla naposledy při svatbě. Potom, krom dvou těhotenství, už jenom méně. Pozoruje se v zrcadle. Prsa se trochu zvětšila, břicho zakulatilo.

„Myslíš, že jsem tlustá?“ Odhrnuje nekompromisně závěs.

„Cože?“ Mžourá, v očích šampon.

„Přibrála jsem.“

„To je dobře,“ usměje se a dá jí mydlinkovou pusu na nos.

Snad nejsem zase v tom, prolétne jí hlavou. To by nejspíš doktorovi to tělísko hodila na palici!

Vymáčkne si pupínek na čele a jde se obléknout.

Svatba. Smetanové šaty, bílé perličky ve vlasech, prvně a naposledy v životě drdol. Kaly. Bylo mi sedmadvacet, s Dušanem jsme už dva roky bydleli spolu, posledního půl roku ve vlastním zrekonstruovaném bytě. Chtěla jsem děti, Dušan asi taky.

Při obřadu jsem nám nechala zahrát melodii z filmu Deník Bridget Jonesové a taky Už nejsem volná. Jako sólo pro novomanžele jsem si přála píseň z filmu Fontána pro Zuzanu Ak nie si moja a Dušan mi to splnil. Marina nám upekla třípatrový dort. S Dušanem jsme ho rozkrojili, hodila jsem kyticí a chytla ji družička. Bylo jí šest a vdávat se ještě nechtěla.

„Teto, vypadáš jako princezna,“ řekla mi poté. Málem se mi rozmazaly oči.

Připraví snídani a třikrát všechny volá ke stolu. Nikde nikdo, po bytě hluk mašinky, Tomášek ji pouští neustále dokola. Elenka ho zbožně pozoruje a v hrnkách stydne čaj.

„Tak slyšíte?“ zařve do vteřiny ticha.